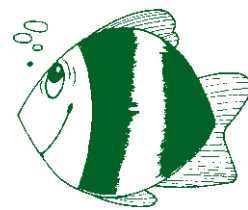

de colores

– az esztergom-budapesti cursillo hírlevele –

Karácsonyi Köszöntő

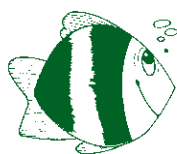
Nemcsak a napkeleti bölcseknek, hanem nekünk is Betlehembe kell menni, hogy kifejezzük hódolatunkat a megszületett Megváltónak. Ha csak lelkiekben is, de minden évben én is útra kelek, hogy követve a csillagot megtaláljam Őt. Nagy kérdés azonban, hogy mit tehetnék a jászolóhoz ajándékként?

Kitaláltam, hogy az elmúlt év cursillós kincseit hozom: a két-két női és férfi cursillót, a 84 új cursillistát, a két új rektort, Weisz Dórit és Komor Pistát; Kövesdy Zsolt atya egyedüli direktorként való derekas helytállását; a cursillók megrendítő és lélekemelő pillanatait; a megújult Veze-

tők Iskoláját; az új, „kék” imakönyvünket; az Országos Ultreyát, amin meg tudtunk emlékezni a 25 évvel ezelőtti első magyarországi cursillóról; Herpy Gyuri atya gyémántmiséjét; a sok palankát, ami lelki támaszt adott jelöltnek és munkatársnak egyaránt; a sok palanka-fillért, amivel lehetővé vált nehéz sorsú jelöltek részvétele a cursillókon; a nyertes pályázatunkat; a jövő évi terveinket...

Uram, de hát ezeket mind Tőled kaptuk! Mi marad akkor az ajándékosárban, ha kiveszem őket? Legfeljebb ennyi: **KÖSZÖNÖM**.

Kovács Ádám

Mit jelentett a cursillo?

87. NŐI CURSILLO, TAHI, 2014. NOVEMBER 13–16.

Hosszú, türelmes, gyengéd noszogató után rászántam magam, hogy elmenjek én is a cursillóra. Ahogy közeledett, egyre inkább azt éreztem: ezt nem nekem találták ki. Mindegy, most már menni kell. Eltévedtem. Egy sötét, egyre mélyebbre nyúló, egyre keskenyedő utcába kanyarodtam. Visszatolattam, és megálltam egy ház előtt. Felhívtam Dórit, jöjjön ki elé, amikor azt hittem, megérkeztem. A segítség onnan jött, ahonnan nem is számítottam: a hátam mögül. Rádásul rögtön ketten jöttek: nemcsak kinavigáltak a sötétségből, hanem egy sarokkal feljebb már állt valaki, hogy megmutassa a helyes irányt. Ekkor már éreztem, jó helyen vagyok.

Az sok beszélgetésből rájöttem, milyen utat kell folytatnom. Rádöbentem, mennyivel egyszerűbb szeretni, mint azt gondoltam. Mindig közel éreztem magam Istenhez, ki-

csi korom óta úgy tekintettem rá, mintha csak a nagyapám volna. Mégis úgy éreztem, nem találok haza. Ennek a három napnak a végére megértettem, miért is hívott olyan kitartóan: olyan megkönnyebbüléssel tértem haza, hogy szinte lebegtem: nem késő mindent újra kezdeni, még nem jöttek el az elásott talentumokért!!!

Sok tanúságtételt hallottam, amelyek mélyen megérintettek. Nagyon félttem attól, ha itt Jézus apostolává válok, komoly áldozatot kell hoznom, amelyre nem leszek képesek. Ma már tudom, hogy nem kell mindenkinek „vértanúvá” válnia ahhoz, hogy Isten gyermeke lehessen. Köszönöm Zsolt atyának a rengeteg figyelmet, és a vidámságot, amely megértette velem, hogy lehet tablettel, tornacipőben, hátizsákkal, vidáman is Istent szolgálni. Köszönöm János atyának, hogy életpél-

dájával mutatta meg nekem, igazgatónak lenni feladat, nem pedig trónszék. Ezt néha elfelejtettem az utóbbi időben, de a munkatársaim nagyon hálásan fogadták, amikor rájöttek, valami megváltozott bennem.

Többször éreztem: ezért a mondatért kellett ide eljönnöm, majd jött a következő és a következő. Hálásan köszönöm mindenkinek, aki kitartóan hívott, nagy ajándékot kaptam a segítségetekkel, amelyet szeretnék továbbadni, hogy nekem minél több maradjon belőle. Kívánom magunknak, hogy a régi környezetünkbe visszacsöppenne tudjunk elkezdni a gyertyánkkal világítani!

De Colores:

Molnár Mónika

Szent kalandra fel!

87. NŐI CURSILLO, TAHI, 2014. NOVEMBER 13–16.

Tudtam, hogy ott a helyem. Mindenképp jelen akartam lenni. De ez még nem nyugtatta meg a szívemet. Egyedül kell elindulnom, nem jön velem sem barát, sem ismerős. Az eszemmel tudtam, hogy jó lesz, hogy nem kellene ennyire izgulnom. A szívem továbbra is görcsölt, szorongott. Nagyon zavart. A busztól a Szív Lelkiségi Központba egy utcácska vezetett. Elején világos, majd hirtelen koromsötét. Lehet, hogy kiégett egy lámpa...? Remek - gondoltam - még ez is... Át kell mennem ezen a sötét szakaszon, hogy eljussak a helyre, ahova már régóta készültem.

Megérkeztem. Szeretettel köszöntenek, zavarban vagyok. Kedves leendő asztaltársam felkísér a szobába, ahol egy matrac vár. Igeen! :) Ezt tudtam, erre számítottam, ebben szinte biztos voltam.

Fog ez nekem menni? Meg tudok-e nylni? Szilencium van. Jó dolog, szükséges, de nem nyugtat meg. Később jönnek a viccek, de néha idegesítenek. Közben érke-

nek a hullámok. De jó, valami talán elindul! A könnyek is. Egyre több szeretetet és alázatot tapasztalok.

Ismerősök? Voltak. Távoli vagy közvetlen vagy csak ismerős arcok? Mindegy, melegítette a szívemet, egyre csak melegítette. Barátok? Lettek. Sok mély beszélgetést kaptam. Viccek? Humor? Kezdtem rá kiéhezni. Egyik étkezésnél késett a viccmelés. Már nagyon hiányoltam, hogy mikor zendít rá Zsolt atya a Szent Pál asztaltól. Kiderítette a szívemet a sok nevetés. Ráébresztett szívem keménységére.

A bemutatkozó körben remegő hangon, magas pulzusszámmal a hitet, Gondviselésbe vetett bizalmat, növekvő szeretetet kértem. Megkaptam. Sokkal többet kaptam. A zárón nyugodt szívvel, békével tudtam mondani: öröm és hit van bennem. A béke és a leírhatatlan nyugalom öröme járta át a szívem. Rengeteget kaptam. Szembesültem mély sebeimmel, hibáimmal. Válaszokat kaptam olyan dolgokra, amire nem

is vártam. Úgy érzem megváltoztatta a szívemet. A páncél lepattogzott róla, igazán beengedve Krisztust.

Hálás vagyok azért a szeretetért, alázatoságért, szelídségért, humorért és nem utolsósorban elfogadásért, amit Mindnyájaton keresztül megtapasztaltam Krisztusról. A háttérímről nem is beszélve, csodákat tesz! Újra megéltem a közösséghez való tartozás lényegét. A füzetem nem hogy betelt a tanításokkal, még plusz lapokat is igénybevettem, hogy újra és újra fel tudjam eleveníteni az itt elhangzott Kereszténység alapjait.

Kedves Székely János atya, Marton Zsolt atya, Weisz Dóri, Munkatársak és Lányok, „Hát nem lángolt a szívünk, amikor beszélt az úton és kifejtette az írásokat?” (Lk 24,32) KÖSZÖNÖM!

Szent kalandra fel! ☺

De Colores!

Mátraházi – Papp Kriszti

Egy örök barátság kezdete

munkatársi beszámoló a 87. női cursillóról

Amikor két éve az interneten rátaláltam a szivárványszínű halcskán keresztül a Cursillóra, rögtön éreztem, hogy dolgom lesz vele. Csak azt nem sejtettem, hogy ilyen rövid időn belül ilyen sok. Tavaly ősszel elvégeztem a 85. női cursillót, utána jöttek sorba a tanúságtételek, elkezdtem a vezetőik iskolájába járni, majd hirtelen azon kaptam magam, hogy Weisz Dóri meghívott munkatársnak a 87. cursillóra, és én igent mondtam. Nagy örömmel mondtam igent, mert tudtam, hogy ez egy újabb fontos mérföldkő az utamon, mármint a Krisztus felé vezető utamon.

Első alkalommal munkatársként részt venni cursillon egy különleges élmény volt számomra. Elsősorban azért, mert munkatársként a cursillo most nem „csak” egy háromnapos élményt, hanem egy hónapokig tartó közös felkészülést és elmélyülési folyamatot jelentett, ahol a Szentlélek vezetése végig kézzelfoghatóan velünk volt. Ezúton is szeretném kifejezni hálámat és köszönetemet Weisz Dóri rektorunknak és a tapasztalt munkatársaknak, hogy engem mint újoncot annyi szeretettel, nyitottsággal és bizalommal befogadtak és segítettek.

Aztán a készülődés meghitt hónapjai gyorsan elrepültek, és elérkezett a várva-várt novemberi cursillo. Nagy izgalommal és szeretettel pásztáztam végig az arcokat az első délután. Vajon milyen életek vannak az ismeretlen arcok mögött? Milyen reményekkel és terhekkel érkeztek? Meg fogunk-e tudni nylni egymás előtt? Mi, munkatársak meg tudjuk-e érinteni őket a beszédeinkkel? A sok kérdésemre ismét a Szentlélek megnyugtató sugallata válaszolt – nem kell aggódalmaskodnom, ha átadom magam a vezetésének, jó eszközként szolgálhatok, és minden rendben lesz. És minden rendben is volt: a szívek megnyíltak, a fájdalom és az öröm könnyei kiöntettek, a terhek lerakódtak, a falak leomlottak, a „krokodilok” elkergettek, a lelkek csigaházaiából kimerészkedtek, a szavak kimondattak, a tanítások befogadtak, a szemek és az arcok felragyogtak, barátságok megszülettek. Barátságok egymással és legfőképp Krisztussal...

De colores!

Schmitt Petra

„Jézus életem, erőm, békém...”

87. NŐI CURSILLO, TAHI, 2014. NOVEMBER 13–16.

Egy nagyon kedves kolléganőm, Dóri meghívására érkeztem Tahiba, a cursillóra. Mivel ismerőseim nem mondtak semmit róla, ezért nagy izgalom volt bennem, napról-napra egyre jobban vártam. Jólesett kicsit elvonulni a mindennapi élet sűrű forgatagából, és csak Jézusra, magamra és a társakra figyelni, csendben, a szép őszi tájjal körülvéve.

Székely János atyától és Marton Zsolt atyától értékes tanításokat kaptunk a hitről, egyházzal, kereszténységről, szentségekről. Mély, szívhez szóló tanúságtételeket hallhattunk a munkatársaktól. Minden elhangzott szó arra sarkallt, hogy magamba nézzek, átgondoljam életemet, hitemet, Jézussal való kapcsolatomat.

A Boldog Sára asztal tagjaként megtapasztalhattam, hogy a különböző élethelyzetből jövő emberek mennyire meg tudnak nyílni, milyen szeretettel tudnak egymásra figyelni. A második este már úgy éreztem, mintha már évek óta ismernénk egymást, közvetlenül tudtunk beszélgetni. A

szilencium, a szentmise, a szentségimádás még inkább lehetővé tette az elmélyülést. A Szentlélek érezhetően ott „dolgozott” köztünk, formált, alakított minket egyesével. Jó volt Jézussal lenni a kápolnában, kitárulkozni, elé vinni egész éneket, leborulni elé és hagyni, hogy magához öleljen. Mert Ő az „életem, erőm, békém”, nélküle nem megy semmi.

Megható volt olvasni a palánkákat, tudni, hogy értem is imádkoznak, valakiknek én is fontos vagyok. Ettől a sok szeretettől már a könnycsatornáim is túlsordultak. Jó volt megélni, hogy segíthettem társaimnak azáltal, hogy szeretettel ráfigyeltem, meghallgattam, tudtam pár biztató szót mondani, amitől ők boldogabbak, könnyebbek lettek. A záróünnepségen végtelen boldogság volt a szívemben, kicsit olyan volt mintha a mennyországban lennék, és azt kívántam, hogy itt, most, Jézus és a testvéreim jelenlétében álljon meg az idő. Megértettem, hogy az ismerősök előtte miért nem beszéltek a cursillóról.

Soha nem fogom elfelejteni e három csodás napot, mindig erőt merítek belőle, és hálás vagyok, hogy egy újabb közösséghez tartozom. Itt együtt volt a vidámság és mélység, a csend és az ima, az elfogadás és a befogadás. Hatalmas lelki gazdagsággal tértem haza, amiből másoknak is szeretnék osztogatni. Tudom, hogy nem volt véletlen a cursillón való részvételem, feladatam van a környezetemben, az egyházközségemben, Krisztus számít rám és én is számítok Krisztusra.

Kedves János atya, Zsolt atya, Dóri és Munkatársak, köszönjük szépen a sok sok élményt, odafigyelést, beszélgetéseket, a profi módon megszervezett három szent napot!

Hála legyen, Uram!

De Colores!

*Kollárné Marcsi
Boldog Sára asztal*

EGYHÁZMEGYEI CURSILLO HÉTVÉGÉK 2015-BEN

Helyszín: Tahí, Szív Lelkiségi Központ

Időpontok:

84. férfi Cursillo	2015. március 12–15.	rektor: Ruszthy Gyula
88. női Cursillo	2015. március 19–22.	rektor: Korai Pálné Szandra
89. női Cursillo	2015. november 5–8.	rektor: Gulyásné Farkas Rita
85. férfi Cursillo	2015. november 19–22.	rektor: Haraszti Bálint

Európai cursillós találkozó Toledóban

2014. november 13–16.

A tavalyi bécsi találkozón megválasztott Spanyol titkárság idén ősszel Toledóba hívta össze az európai cursillós titkárságok találkozóját, vagyis az Encountert. A házigazdákon kívül Ausztriából, Csehországból, Gibraltárból, Hollandiából, Írországból, Olaszországból és a világtitkárság szerepét is ellátó Portugáliából érkeztek résztvevők. A hazai cursilló mozgalmat ezúttal egyedül képviseltem.

Szerda este repülővel megérkezve Madridba hamar bele is csöppentem a helyi cursillós életbe. Az aznapi utolsó toledói vonatot ugyanis lekéstem, és miután telefonon sikerült elérnem a szervezőket, Paco Sanz, az európai titkárság egyik tagja és felesége, Maqui érkezett a megsegítésre. Ők egy igazi cursillós család. Mindketten, sőt három lányuk közül a legidősebb, a 22 éves Cris is végzett cursillót, és rendszeresen dolgoznak munkatársként. És persze igazi madriadiak: az egész család Reál-drukker, és rajonganak a bikaviadalért. Náluk tölthettem az éjszakát, és Pacóval másnap együtt utaztunk Toledóba.

Toledo egy gyönyörű középkori várossal rendelkező kisváros. Valamikor Spanyolország egyik leggazdagabb városa volt, egykor főváros és királyi székhely is. Ma elsősorban turistalátványosság, még a kellemetlen, nyirkos novemberi időjé-

rásban is sokan bolyongtak kis utcácskáin, sikátorain. A cursillós találkozó is ezen a középkori városrészen belül egy karmelita kolostorból kialakított lelkigyakorlatos házban zajlott.

A napi szentmisék és reggeli dicséretek mellett pénteken és szombaton az európai Cursillo Mozgalom szempontjából fontos témákat vettünk sorra. Szó esett a mozgalom helyzetéről Európában; az Afrika-projektéről, vagyis arról az erőfeszítésről, hogy európai (elsősorban gibraltári) cursillisták afrikai országokban is elindítsák a cursillót; az Ideas Fundamentales harmadik kiadásáról, amelynek sok vita után végre kialakult a végleges formája; arról, hogy miben tudna az európai titkárság segítséget nyújtani a nemzeti titkárságoknak; a 2015. május 1-i európai ultreyáról (ld. külön cikkben); és a cursillós világszervezet alapító okiratáról, melyet nemrég végleg elfogadott a Laikusok Pápai Tanácsa. Az egyes témákat a spanyol titkárság tagjai által tartott előadások vezették be, majd angol és spanyol nyelvi csoportokra osztva vitattuk meg a felvetéseket. Ezúttal is érdekes volt szembesülni a mozgalom sokféleségével, és a sokféleség mögött meghúzódó egységgel. Szombat délután először városnézésre vittek minket, melynek során a toledói mozgalom lelkivezetőjének segítségével olyan helyekre jutottunk be, ahova átlagos turista nem nagyon: láthattuk az egykor Toledóban alkotó El Greco legszebb munkáit és a ha-

talmas székesegyház rejtettebb csodáit. Ezt követően székesegyházban vettünk részt szentmisén, amelyet Angel Rubio püspök atya, a spanyolországi Cursillo lelkivezetője mutatott be Antonio Montes Moreira portugál püspök atyával és a többi részt vevő pappal közösen, a lenyűgöző gótikus főoltárnál. A mise után a szeminárium épületébe mentünk, ahol a helyi cursillisták vártak minket bőséges vacsorával közös ünneplésre. Az este fénypontja egy dudásokból és dobosokból álló ötfős zenekar volt, amely elsőre skót jellegűnek tűnt, de mint kiderült, ez a fajta zene Spanyolország északi részén is elterjedt. A több tucatnyi lelkes cursillós által táncolva énekelt és dudászóval kísért De Colores mindennél jobban illusztrálta a spanyol mozgalom életerejét!

Vasárnapra már csak egy szentmise és a reggeli utáni búcsúzkodás maradt. Pacóval és az ír Kevinnel ismét együtt vonatoztunk vissza Madridba, ahol Paco családjával ebédeltünk, és végül kivitt minket a reptérre, ők pedig családotul készülődtek egy pont azon a hétvégén tartott férfi cursillo zárójára. Sajnáltam, hogy oda már nem kísérhettem el őket, érdekes lett volna megtapasztalni egy igazi spanyol záró hangulatát velük együtt. Számomra ezt az Encountert Paco és családja tette igazi Találkozássá.

Szieberth Máté

„Színes, pompás a Krisztus...”

A nevem Katona József, bár most már szeretném meghaladni: nem Krisztus katonája lennék, hanem a legutolsó a sorban. Az én rajzom a Cursillón szinte csupa háromszögből állt, de aztán végre megértettem, hogy nem akarnom kell foggal-körömmel, hanem csak engednem. Rég nem sírtam és nevettem annyit, mint ebben a három napban – röviden így összegeztem a „lelki wellness” végén az átélteket a kaposszentbenedeki kápolnában 2014 novemberében.

Utólag jutott eszembe, majdnem úgy jártam, mint Péter: kétszer nemet mondtam, harmadszorra azonban, amikor már nem is szóltak, én jelentkeztem a barátaimnál, mondván, tavaly és tavalyelőtt hívtatok lelki gyakorlatra, most végre szeretnék elmenni. Bizonyára beállítottság kérdése is, de általánosságban kijelenthető: a férfiak messze rászorultabbak a lelki tárulkozásra. Egy friss kutatás szerint az az egyik oka a nők jóval magasabb átlagéletkorának, hogy ők megosztják egymással gondolataikat, örömeiket. (A feleségem egyetlen este többet beszél bármelyik barátnőjével akár telefonon is, mint én egész hónapban. ☺)

A Cursillo, persze lényegesen több volt némi letyepetyézésnél: mindenekelőtt megnyitottuk önmagunkat, előástunk, átgondoltunk és kimondtunk rég eltemetett érzéseket, élményeket; közben meghallgattuk ugyanezt másokban, odaajándékoztuk egymásnak a figyelmünket és empátiánkat. Ami pedig igazán megkoronázta mindezt, minőségileg a metafizikai magasságba emelte, az az együttléti megszenteltsége volt, hiszen az Ó nevében jöttünk össze.

Az első ajándékot rögtön a kapun belépve kaptam, a sötétben átölelt egy köpcös, szakállas ember, nekem az egyik szeretetnyelvem az érintés, ám ő olyan örömmel üdvözölt, hogy elszégyelltem magam, amiért nem ismerem meg. Aztán megértettem, most láttuk egymást először, nem is ismerhetem, legalább is „kívülről” nem, „belülről” viszont valami rezdült rá, olyasféle, mint mikor az ember hazaérkezik.

Annyi ilyen rezdülést kaptam aztán, hogy csak a legzengőbbeket említhetem helyszűke miatt. A másodikat Feri atya pendítette meg: Isten szeretete feltétel nélküli – akármilyenek is vagyunk, s ránk bízta,

mit kezdünk vele. Idén megírtam a három gyerekünknek a saját aparegémet. Amolyan apák könyvét: családról, ősről, róluk, a világról, Istenről. Ezzel az invokációval kezdődik:

„Szeretlek benneteket. Mindörökké és mindenek felett. Feltétel nélkül. Szeressétek egymást. És a választottaitokat. És akit csak lehet. Mindörökké és mindenek felett. Feltétel nélkül. Ez a legtöbb, amit tehetek. Ez a legmagasabb fok, ahova eljuthattok. Minden más lényegtelen. Pontosabban: ennek a függvénye. Ilyen egyszerű. És ilyen hihetetlenül nehéz. Nekem csak néha, pár pillanatra sikerült. De ezekért a pillanatokért volt érdemes élnem. És csak addig lesz az, amíg még tudok ilyen pillanatokot teremteni. Isten segítsen minket ebben.”

Ez villant belém, amikor Feri atya beszélt (hogy Isten úgy szeret, mintha tökéletes lennék) – akkor könnyeztem először. Ne féljete, nem fogom mind felsorolni! Csak néhány katartikus gondolatot még: az emberben a hibáit lehet szeretni, azok valójában ajándékok, lehetőséget adnak, hogy felülmúljuk őket, végső soron önmagunkat. Ám az ember saját magáért nem képes új életre kelni – ez csakis valaki másért lehetséges. És: tekintsek úgy önmagamra, hogy én vagyok a feleségem és a gyermekeim számára Isten szeretete.

Imre atya rátett egy lapáttal, nyilvánosan rendített meg, a legvégén, amikor a vendégek előtt átadta a csak nekem szóló áldását. Zárójelben említem, hogy mintegy húsz emberhez volt képes személyesen, a lelkébe világítva szólni. Hozzám így beszélt: Kapernaumban a római százados is katoná volt, de tudta, hogy „nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj”, „csak szólj”, s Jézus azt mondta róla: senkiben sem találtam ilyen nagy hitet, s meggyógyította a szolgáját. Az utolsó mondatait ott már nem is hallottam, mert csak rázkódott bennem a lélek, ahogy átöleltek a szavai, s olyan semminek éreztem magam, mint a tékozló fiú atya előtt. Kicsinek kell lennem, utolsónak a sorban, „Nix önerő, csak Krisztus”, nem kell keresgélnem Istent, bolyongva egy labirintusban, csak beengedni, ott kopogtat mindig az ajtómon. Nyitottság, akár a gyermeké. Közben világosodott meg számomra, hogy Bozi Gyuri rektor és Komor István, a Szent

János asztal segítője és a többi cursillós testvér mind hetekig, hónapokig készültek nekem és a társaimnak valódi megtisztulással tenni a három napot. Ahányszor csak gitározott kicsit a lelkünk húrjain Gyuri, s zengett a de colores, dalolni támadt kedvünk, ahogy „Isten szegénykéje”, Szent Ferenc ujjonghatott egykor a madaraknak. A tanúságtételek őszintesége, fájdalom szintén mélyen megérintett. Fel-felráztak, ott repültem és zuhantam folyamatosan „verődve földön és égbolton”. A legfontosabb szédülésemet a feleségem és a gyermekeim üzeneteinek köszönhetem. Őt levelet is kaptam, egy volt köztük az övék. Még nem is tudtam, milyen kincseket rejtettek, mikor elvonultam velük. A feleségem drágámnak szólított benne, s ilyeneket írt: „büszke vagyok rád, hogy elmentél az Útra”; „remélem, megtanít újból mosolyogni, mert ez a te igazi éned”; „örülök, hogy 24 éve megszólítottál ott a buszon”. „Kicsi szentháromságaink” – no, jó, a legidősebb már majd 190 centi – egyebek között azt írták: „kezdek rájönni, mekkora mázlista vagyok, amiért te vagy az Édesapám”. Naná, hogy potyogtak a könnyeim.

Már látom, féloldalal lesz a visszaemlékezés: a derültséget nem tudom visszaadni, pedig tiszta szívből nevtünk és sokat. Nem csak a poénokon („Nem szeret az uram! Már meg se ver!”), hanem Feri atya ironikus kiszólásain, Imre atya szenvedélyes humorán, egymás életének csetlés-botlásain és – nagy kegyelem! – önmagunkon. Varga Laci atyától (Szent Imre templom, Kaposvár) származó egyik kedvenc mondatom jut eszembe: „Vedd komolyan Istent, és sokat fogsz nevetni!”

Néhány nap telt el, máris hiányzott a légkör. Lelki tréningezni könnyebb társakkal. Rendszeressé tehető az egyszerre alázatos és derűs gyakorlás, a döntés, elköteleződés és cselekvés hármassága abban, ami mindennél gyengédebb, mégis mindent legyőz.

*„Bennünk kigyúl a vágy, kel a remény,
és égnek a színek, és lángol a szív.”*

De colores:

Katona József (Kaposvár)

Kedves Cursillos Barátaim!

A Cursillo Alapítvány köszönetét fejezi mindazoknak, akik előző év személyi jövedelemadójuk 1%-át felajánlották a Cursillo részére!

Ez évben 146.739,- Ft érkezett hozzánk ezen a címen.

A cursillók részvételi díjának támogatása érdekében a továbbiakban is számítunk megtisztelő felajánlásaitokra és adományaitokra!

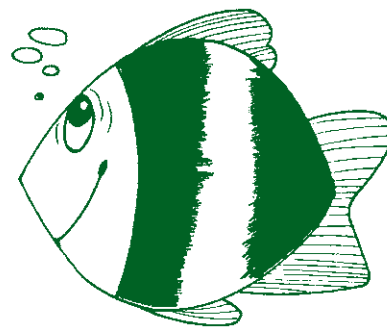
Számlaszámunk: 11710002-20080949

Adószámunk: 18051506-1-43.

Hálásan köszönjük!

De Colores!

Pallos Zsuzsa
alapítványi titkár

Kedves Cursillos Barátaim!

Az év végéhez közeledve a Cursillo Alapítvány pénzügyi helyzetét áttekintve elmondhatjuk, hogy az átlagosnál jobb évet zárunk.

Bevételünk évek óta kétféle forrásból adódik:

- egyrészt a személyi jövedelem adó (SZJA) 1%-ából,
- másrészt az **általatok befizetett adományokból**

Ebben az évben először, két alkalommal is, a tavaszi és az őszi cursillók idején hirdettük meg a „**Palanca fillér**” akciót, ami nem várt sikert hozott: 270000 Ft folyt be összesen ebben a két időszakban! Végtelenül nagy örömet okozott ez számomra, látni a sok nagylelkű adományozót, akik lehetővé tették, hogy eddig nem látott mértékű támogatást nyújtsunk az ez évben megtartott 4 Cursillon lévő jelöltek és munkatársak részvételi díjaihoz – alkalmanként 60–90000 Ft összegben.

Hála és köszönet ismételten nekik! Értük mondott imánkkal adunk hálát az Úrnak segítségükért.

Nagy öröm és haszon az Alapítvány számára, amikor magasabb összeg érkezik, de ugyanolyan hálásak vagyunk a kisebb adományokért is!

Ebben az évben kezdett elszaporodni az a gyakorlat, hogy ugyanattól a személytől havi rendszerességgel 1000 Ft érkezett az Alapítvány számlájára. Gondolom, megbízást adott a számlavezető bankjának a **rendszeres átutalásra**. Úgy hiszem, ez egy nagyon jó formája a támogatásnak! **Talán a havi 1000 Ft nem nagyon megterhelő az adományozónak, de az Alapítványnak, és nehezebb sorsú jelölteknek igen sokat jelent! Ha teheted, csatlakozz Te is ehhez az akcióhoz!**

Eddigi adományaitokat hálásan megköszönve bízunk jövőbeni támogatásotokban

2014. december 20.

Pallos Zsuzsa
Alapítványi Titkár

Cursillo Alapítvány
1091 Budapest Üllői út 145.
Számlaszám: 11710002-20080949

Cursillo Titkárság
1051 Budapest, Hercegprímás u. 7.
Telefon: Visyné Éva 06-30/971-6858

RÉGIÓK ADATAI ÉS RENDSZERES TALÁLKOZÓK

Bel-budai régió

Szent Kereszt Templomigazgatóság, XII. Táltos u. 16.
Kiscsoportok és ultreya váltakozva kéthetente szerdánként,
a meghirdetett időpontokban
Megyeri Attila: megyeri.attila@citronut.hu
+36-30 565-9587

Észak-budai régió

Széphalmi Jézus Szíve Plébánia, II. Kossuth L. u. 13.
Ultreyák negyedévenként, külön meghirdetve
Marosiné Váradi Andrea: marosineandi@gmail.com

Belvárosi régió

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia, V. Március 15. tér 2.
Minden hónap második és negyedik csütörtökén,
az esti 6 órás mise után, váltakozva kiscsoport és ultreya
Rébay Lajos: rebaybt@yahoo.com
+36-20 931-6600

Zugló

Herminamezői Szentlélek Plébánia Közösségi Ház, XIV. Kassai tér 34.
Találkozási időpontok az aktuális híreknél
Földes Mária: foldes.maria55@gmail.com
Pintér István: pinter963@gmail.com

Észak-pesti régió

Újpesti Katolikus Kultúrház,
IV. Szent István tér 21.
Minden hónap első hétfőjén, este 6 órakor ultreya
Bernolák Melinda: bernolak35@freemail.hu
+36-20 450-0292

Kelet-pesti régió

Budapest-Rákosszentmihály, Szent Mihály Plébánia,
XVI. Templom tér 3.
Minden páros hét hétfőjén, este 6 órakor kiscsoport a plébánián.
Negyedévenként ultreya, külön meghirdetve.
Maróti Lászlóné, Gabi: maroti.gabi@gmail.com
+36-30 338-4248

Rákosmente régió

Budapest-Rákocsaba-Újtelep, Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia,
XVII. Szabadság sugárút 39.
Minden páratlan hónap utolsó szombatján, de. ½ 10–12 között ultreya.
Telek Mihály: telekmihaly@t-online.hu
+36-30 514-0961

A VEZETŐK ISKOLÁJA 2015-BEN ÚJ HELYSZÍNEEN FOLYTATÓDIK: ÚJPESTI KATOLIKUS KULTÚRHÁZ, IV. SZENT ISTVÁN TÉR 21.

Az időpontok:

2015. január 14.,	18.00	2015. június 10.,	18.00
2015. február 18.,	18.00	2015. szeptember 30.,	18.00
2015. március 18.,	18.00	2015. október 21.,	18.00
2015. április 22.,	18.00	2015. november 11.,	18.00
2015. május 20.,	18.00	2015. december 9.,	18.00

Cursillo Titkárság
1051 Bp. Hercegprímás u. 7.